

Afstemningslisten, at disse Spørgsmaal kunne sees fra forskjellige Sider. Ikke destomindre kommer jeg for mit Vedkommende til det samme Resultat som den sidste ærede Taler, Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds. Jeg vil nemlig bemærke, at forsaavidt Krigsministeren har erkjendt, at der ikke er Spørgsmaal om et Retstrav eller en Forbring, men om Billighedshensyn, da forekommer det mig deels at, hvad der er anført i denne Retning, maa tillægges en særegen Vægt, deels at der, naar der er Spørgsmaal om Gjennemførelsen af en saa stor Reform, som her er Tilfældet, er særlig Opfordring til at tage væsentligt Hensyn til Krigsministerens Afgjørelse i det enkelte Tilfælde, naar man i det Hele maa erkjende, at den Maade, hvorpaa Planen er gjennemført, er overensstemmende med, hvad man maa ansee for at være heldigt og ønskeligt. Dette gjælder nu først med Hensyn til de to Forslag under 7 og 8. — Hvad Forslaget under Nr. 4 angaaer, da vil jeg tilstaae, at jeg, forinden jeg havde hørt den ærede Krigsminister, var sindet at følge Udvalget i dette Stykke. Man maa nemlig, efter hvad der er anført i Udvalgets Betænkning, og navnlig ogsaa efter den Motivering, der gives fra Udvalgets Mindretal, og som nærmere blev udviklet af Mindretallet her i Salen, faae den Forestilling, at der fra Krigsministerens Side gjordes gjældende, at der var et Retstrav for de paagjældende Personer til at faae de 1,158 Rd., hvorefter der her er Spørgsmaal. Det forekommer mig imidlertid ikke at kunne bestrides, at et Retstrav kan der ikke være efter de ophyste factiske Omstændigheder. Men naar det stilles saaledes, som det nu er steet af den høitærede Krigsminister, at der ikke er Tale om Retstrav, men om Billighedshensyn, slutter jeg mig, efter hvad jeg før bemærkede, ogsaa paa dette Punkt til den ærede Krigsbestyrrelse. Tilbage staaer altsaa Forslaget under Nr. 5, og det er jo vistnok i alle Maader det meest tvivlsomme Punkt. Seer jeg hen til, hvad der i og for sig maatte siges at være

strengt juridisk, kunde det vist være et Spørgsmaal, om de paagjældende høiere Officerer, der, hvis jeg ikke tager Feil, den 7de September ere udnævnte til en høiere Stilling, kunde have noget Retstrav paa at nyde Godt af den større Gage, som de ifølge denne Udnævnelse i og for sig vilde faae fra den paafølgende 1ste October at regne, da jo Hærloven traadte i Kraft fra den sidstnævnte Dato. Det forekommer mig, som sagt, at være tvivlsomt, hvorefter de juridisk kunne have noget Retstrav i denne Henseende. Anderledes stiller Sagen sig, naar man vil spørge, hvad der i og for sig kan være billigt. Naar man her tager Hensyn til, at der ikke i selve Lønningsloven er fastsat nogen bestemt Termin, fra hvilken den skulde træde i Kraft, at det ikke i Lønningsloven er sagt, at den skal træde i Kraft fra den 1ste October, men at det tværtimod i Lønningsloven er udtalt, at det overlades til Krigsbestyrrelsen at bringe Loven praktisk ind i Livet i Løbet af et Aar, og at det først var den 28de September, hvis jeg ikke tager feil af Datoen, at der udkom en Beskjendtgjørelse fra Krigsministeriet, hvorefter Loven skulde træde i Kraft den 1ste October, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at de paagjældende Officerer, der allerede den 7de September bleve udnævnte til de høiere Stillinger, med god Tyske maatte ansee det som en given Ting, at de vilde komme til at nyde Godt af de Fordele, der vare forbundne med de høiere Stillinger, hvortil de udnævntes, uden Hensyn til en eventuel senere Krafttræden af Loven. Man kan derimod ganske vist opfaste det Spørgsmaal, til hvis Besvarelse jeg i Dieblivet ikke er i Besiddelse af tilstrækkelige Oplysninger, om det var rigtigt at udnævne de Paagjældende den 7de September til disse høiere Stillinger. Det vil, saavidt jeg skjønner, meget berøe paa, hvorledes man overhovedet dengang stod med Hensyn til Spørgsmaalet om Hærlovens og Lønningslovens Krafttræden. For saavidt man den 7de September maatte have det staaende klart for Die, at Hærloven og